Jezus in Eseni 7. del

116. Nezadostnost človeškega spoznanja. Tolažba v Božji ljubezni

1 Matael reče: "Zahvaljujem se Ti, o Gospod, za to nadaljnjo razlago; šele po njej sem namreč dobil kolikor toliko jasno predstavo o lupinasti obli, in sem za zdaj s tem povsem zadovoljen. Kar zadeva neštete druge podobne sosede v širnem vesolju me pravzaprav sploh ne zanimajo; menim namreč, da bo imel človeški duh že z *eno* nadvse dovolj opraviti za vse veke vekov.

2 Zdaj suponiram (si predstavljam) le to našo malo zemljo. Koliko časa bi potreboval človek, da bi jo prepotoval od točke do točke po vsej površini po kopnem in po vodi?! Komaj verjamem, da bi v pet do šest tisoč letih opravil toliko, da bi lahko rekel: 'Zdaj pa na vsej širni zemlji ni nobene točke več, na katero še ni stopila moja noga!' Če bi k temu potem prišteli še čas resnega poizvedovanja in obenem upoštevali tudi nujno potrebne ure počitka in zabave, ki tudi ne morejo izostati ob zmeraj nadvse spodbudnem opazovanju Tvojih velikih čudežnih del, tu in tam nebeško prekrasnih okolic in pokrajin, in ker bi prepogosto rad ostal v premili okolici tudi za dolga leta - da, tako bi že samo za to zemljo potreboval več sto tisoč let!

3 Kako dolgo pa bi o tej zemlji govoril šele tedaj, če bi bilo mogoče pregledati njene neštete notranje prostore?! Oh, za to ne bi zadoščal niti milijon let, posebno če bi v velikih notranjih delavnicah narave in njenih duhov mogel pri nešteto delih opazovati in spoznati, kako nastanejo, se razvijajo in potem spet preidejo v povsem druge stvari in oblike!

4 Da, ko bi mogel tudi to, bi imel, seveda kot s časom in prostorom omejen človek - če štejem arabsko - že samo s to Zemljo opraviti veliko več kot tisoč milijonov zemeljskih let, da bi potem z mimo vestjo lahko rekel: 'To Zemljo zdaj kar najbolje poznam - od točke do točke, od organa do organa - po njenem bistvu in različni dejavnosti!'

5 Takoj za Zemljo bi se moral ozreti predvsem na Luno. Tudi ta bi, če bi jo hoteli podrobno spoznati, zahtevala nekaj sto tisoč zemeljskih let. Šele potem bi prišli na vrsto za opazovanje in raziskovanje drugi, pogosto veliko večji planeti, od katerih, ker so povsem nenavadni in gotovo še bolj čudežna nebesna telesa kakor ta Zemlja, se že zaradi njihove neznanske čudežnosti ne bi mogel ločiti nešteto tisočletij.

6 Šele nato bi prišlo na vrsto veliko sonce z vsemi svojimi neštetimi največjastnejšimi prečudežno sijajnimi svetlobnimi poljanami! Menim, da bi ostal tam kar celo večnost in bi gotovo neprenehoma gledal in odkrival kaj novega. In če poleg tega domnevamo, da so njegovi ljudje nadvse lepi, modri in prijazni, da, da, tedaj sploh ne bi bilo več govora o kakšnem odhodu naprej! V velikem arabskem številčnem sistemu bi bilo gotovo premalo številk, če bi z njimi hoteli izraziti čas, potreben za celotno

raziskovanje in izkušanje velikega sonca!

7 No, tako bi opravil šele z majhnim planetarnim soncem! Potem bi preostalo še eonkrat eone sonc, in med njimi še prevelika osrednja sonca. Nehajmo! Da bi se povsem seznanili le s to *eno* lupinasto oblo, bi potrebovali večnost! Le kdo bi se hotel in mogel spomniti še raziskovanja kakšne druge lupinaste oble?! Zato imam te ene na veke več kot dovolj in neštete druge res zelo rad prepuščam v raziskovanje drugim višjim duhovom! Vsaj meni se čedalje bolj vrti, če pomislim le na to, eno samo!

8 O Gospod, Tvoja ljubezen mi je največja tolažba in v njej se znajdem; toda veličina Tvoje oblasti in modrosti me pogoltne kot neznansko kitov o žrelo neznatnega črvička, ki je bil in ga takoj nato ni več! V Svoji veličini si Ti, o Gospod, najgrozovitnejše ognjeno morje; toda v Svoji ljubezni si čisti med iz satovja! Zato ostajam pri Tvoji ljubezni; veličina Tvoje oblasti in modrosti pa je, vsaj zame, taka, kakor da je ne bi bilo. Ne razumem je in je tudi nikoli ne bom doumel; toda razumem ljubezen, ki mi čudovito poživlja srce in mi dela moje življenje prijetno.

9 Zdaj seveda razumem zelo veliko velikih stvari; toda kdo jih bo spet razumel za menoj?! Ker pa vidim, da morajo biti vse te številne velike stvari, ki si nam jih razložil Ti, o Gospod, za tisočkrat tisoče in znova tisočkrat tisoče ljudi popolnoma nerazumljive, nimam niti pravega veselja nad tem, da jaz zdaj marsikaj nadvse velikega prav dobro razumem in uvidim, tega pa ne morem razložiti nikomur, ker je človeštvo na splošno na preveč nizki stopnji duhovnega razvoja!

10 Sicer tako bolj stežka sprevidim, da ni ravno nemogoče večine ljudi pripraviti do tega, da Te vsaj za silo na zunaj spoznajo le toliko, da si Bog, ki je vse ustvaril in vse vzdržuje in da Te bodo potem začeli tudi ljubiti, se Te bati in Te moliti; skoraj nemogoče pa se mi zdi, da bi Te nazorneje približal njihovim pohabljenim predstavam.

11 Kjer hočemo kaj graditi, potrebujemo vendar nekakšen trden temelj; na sipkem pesku ali celo na močvirju ni mogoče postaviti trdnega gradu. Zato nameravam v prihodnje, tako zase kot za svoje ljudstvo, ostati le pri ljubezni; kar mi bo ta dala in razkrila, to naj bo za vedno sprejeto v območje moje modrosti! - Imam glede tega prav?"

117. Spoznanje Jezusovega božanstva kot pogoj za resnično ljubezen do Boga

1 Jaz rečem: "Vsekakor, kdor je namreč v Moji ljubezni, je v vsem, kar izhaja iz Mene! Toda zgolj iz Moje ljubezni boš zelo težko prepoznal to, kar sem Jaz! Glej, silno močno lahko ljubiš tudi svojo ženo in *vice versa* (lat. Fraza - in obratno), tvoja žena tudi tebe; toda zaradi tega ne boš Bog niti ti tvoji ženi niti tvoja žena tebi!

2 Če Me ljubiš zgolj kot človeka, četudi zelo dobrega in razumnega, in Jaz tebe prav tako, lahko potujeva skupaj eone let, pa Me boš ob tem prav tako malo spoznal in pozdravil kot Boga, kakor Jaz tebe, ki gotovo nisi Bog, temveč le Njegovo ustvarjeno bitje.

3 Če pa Me hočeš spoznati kot to, kar stoji pred tabo, se ti moram, dati spoznati z besedo, govorom in dejanjem. Ko pa si Me iz tega resnično spoznal ter iz Moje oblasti in modrosti sprevidel, da sem očitno več kot le dober in razumen človek, šele tedaj se bo tvoje srce ponižno zgrudilo pred Menoj v prah in bo šele v tej upravičeni ponižnosti nadvse živo zagorelo v vsej ljubezni do Mene; in šele v tem boš zvesto in resnično našel najbolj živi temelj za to, da boš Mene, svojega Boga in Stvarnika, nadvse ljubil. Kar pa velja zate, velja tudi za vsakega drugega človeka.

4 Kdor Me ne spozna kot Boga, Me tudi ne more kot Boga resnično nadvse ljubiti! Ali pa bi Me lahko kdaj koli spoznal kot Boga, če bi pri Meni opazil samo človeško ravnanje, dela in govore? Gotovo ne! In ali bi tvoja ljubezen do Mene postala tako silna, če na Meni ne bi odkril nič božanskega?! S tem pa, da bi se te Jaz oprijel zgolj z vso ljubeznijo in naklonjenostjo kakor ženin svoje neveste, ti ne bi mogel izkusiti, da prebiva v Meni duh najvišjega Boga in deluje v nasvetu, besedi in dejanju, pač pa sta ti to oznanili Moja modrost in Moja oblast; zato ni ravno prav, da imenuješ Mojo veličino modrosti in oblasti zastrašujoče ognjeno morje in meniš, da naj ljudje s tem nikoli nimajo ničesar opraviti. Prav nasprotno!

5 Ljudje naj pohlepno v vsem in predvsem iščejo Moje kraljestvo in naj se začnejo kot Moji nastajajoči otroci v vseh območjih in razmerah čedalje bolj znajdevati v veliki hiši svojega Očeta. Tako bodo potem tudi rasli v resnični ljubezni, polni ponižnosti, in s tem bodo imeli čedalje več, z vso ljubeznijo napolnjenega veselja z Očetom in tudi Oče z njimi.

6 Če bodo ljudje tako delali in živeli resnično življenje po Moji modrosti, ljubezni in oblasti ter po njih, tedaj bodo tudi povsem to, kar naj bi vsi pravzaprav bili. Šele s tem bodo kot Moji resnični otroci postali prav tako popolni, kakor sem popoln Jaz sam in potem se jim Moja božja modrost, oblast in veličina nikdar več ne bodo zdele

zastrašujoče ognjeno morje. Menim, da ti bo zdaj jasno tudi to!

7 Vendar pa vsem povem še to, da za zdaj ljudstev ne poučujte o vsem, kar sem vam zdaj pokazal. Učite jih predvsem Boga .spoznati, živo Vanj verovati in Ga nadvse ljubiti! Vse drugo jim bo razodel Duh sam, ko bo potrebno."

118. Zlate smernice za širjenje evangelija

1 (Gospod:) "Človeštvo je zdaj sicer zakopano v najtemnejši noči in spi spanje mrtvih; vse njegovo znanje je prazen sen in nihče ne zna dodobra odgovoriti drugemu. Res je veliko raznih učiteljev in vodnikov - toda kaj koristijo?! - Vsi so namreč prav tako slepi kot tisti, ki jih vodijo; ko pridejo do jame, padejo vanjo vodniki in oni, ki jih vodijo, in nihče ne najde izhoda iz pogubne jame.

2 Toda zato nikar ne mislite, da se ljudje ne bi radi zaupali pravemu vodniku. Česa si slepi želi bolj kakor vodnika, ki vidi, in še toliko bolj, če lahko vodnik z dobro in resnično vestjo reče slepemu: 'Prijatelj, zdaj si sicer še slep; toda če mi boš zvesto in vdano sledil, boš kmalu tudi sam spregleda!!' In ko potem slepi zaupljivo hodi za vodnikom, ki vidi, in njegove oči po kratkem času začnejo zaznavati čudovito dnevno zarjo, kako se bo začelo njegovo srce širiti v silnem veselju!

3 O, povem ti, svetlobe potrebnemu slepcu sploh ni tako težko postati pravi vodnik, kot misliš! To opravilo postane težavno šele, ko slepec živi v norem prepričanju, prežet s praznim upanjem, ki ustvarja blodno luč, da vidi. Takšni slepci so naši farizeji in pismouki; tudi vsakovrstni duhovniki poganov niso izvzeti. Toda, kaj storiti? - Kratek zgled naj natančneje predoči te razmere in kaj je treba tu storiti!

4 Vojskovodja je odšel s svojo vojsko proti zelo nadležnemu, hudobnemu sosednjemu knezu, ki je svoje kraljestvo dobro utrdil s številnimi utrdbami in trdnjavami in jih natlačil z vojščaki in vsakovrstnim bojnim orožjem. Ko se je vojskovodja z vojsko približeval mejam sovražnega območja, so mu njegovi podpoveljniki govorili: 'Gospod, tu ne bomo opravili nič ali le zelo malo; sovražnik se je namreč zelo močno utrdil, do zob oborožil, zato z vso svojo silno vojaško močjo ne bomo opravili nič proti njemu in bomo vsi skupaj pokončani v njegovi deželi! Zato bi bilo morda vendarle pametnejše,če bi tokrat ta vojni pohod opustili in ga preložili na ugodnejši čas!'

5 Nato je veliki vojskovodja odvrnil: 'Čas za to nikoli ne bo ugodnejši, in številna

opozorila so se povsem odbila od knezovih gluhih ušes in od njegovega srca. Treba mu je pokazati, da ni edini, ki bi si lahko prilastil vse dobrine zemlje. V svoji deželi je sicer zgradil množico utrdb in gradov in jih dodobra oborožil, le da nam to sploh ni mar! V deželo bomo prodrli tam, kjer ni gradov in trdnjav, zlahka bomo pridobili zase njegova ljudstva, ki so z njim nadvse nezadovoljna, jim dali svetlobo in modre zakone, in potem mu ne bodo vse njegove utrdbe in trdnjave prav nič koristile. Če pa napade nas, ki smo najbolje oboroženi od glave do pet in znamo dobro uporabljati meč, sulico, puščico in kopje, ga bomo s svojo veliko premočjo, s pogumom in priznano največjo spretnostjo v uporabi orožja uničili do zadnjega vojščaka!'

6 Ko so podpoveljniki slišali o modrem načrtu napada, ki jim ga je razložil poveljnik, so hkrati dobili ne le hvalevredno spoznanje, da se bo tako vse zanesljivo najbolje izteklo, temveč tudi pravi bojni pogum in trdno prepričanje o zanesljivem uspehu bojnega načrta. Prišli so na mejo sovražnikove dežele tam, kjer ni bilo utrdb in trdnjav, in so tako brez udarca z mečem prodrli v deželo. Ljudstvo jim je množično prihitelo naproti z belimi zastavami in jih pozdravljalo kot rešitelje življenja.

7 Ko so tiranovi vojščaki iz svojih trdnjav videli, da se je ljudstvo začelo čedalje bolj zgrinjati okoli tuje vojske, so se začeli resno posvetovati, kaj naj storijo. Tiran jim je ukazal, naj z vsemi silami preženejo sovražnika iz dežele; toda njegovi vojskovodje so mu rekli: 'Prepozno! Kaj nam koristijo naše utrdbe in trdnjave?! Sovražnik ima na svoji strani vse ljudstvo in zato že neznansko veliko moč. Naš boj proti njemu bi bil kot boj enega moža proti tisočim. Popolnoma premagani smo, naše utrdbe in trdnjave nam ne koristijo več; najmočnejša trdnjava je namreč ljudstvo in to je v sovražnikovih rokah; zato nam ne preostane nič drugega, kot da se častno vdamo!' Tiranje ob tem seveda silno vihal nos; toda kaj je hotel?! Nazadnje se je moral kljub vsemu ravnati po nasvetu svojih vojskovodij.

8 Vidite, enako delajte kot modri razširjevalci Mojega nauka tudi vi! Pustite templje in številne duhovniške hiše; samo z ljudstvom se ukvarjajte! Ko je to z malo truda na vaši strani, bodo stari templji ma1ikov sami od sebe izgubili vrednost in se zrušili. In njihovi služabniki bodo prešli k vam, iz lastnega nagiba in prisiljeni sprejeti novi nauk, se ga začeli učiti in se po njem ravnati.

9 In upam, da boš tudi ti, Matael, postal tako moder, da boš spoznal, da Mojega nauka ni tako zelo težko širiti, le dovolj modro se je treba tega lotiti; če pa se česa lotite nerodno, bo tudi učinek temu primeren! - Ste zdaj to dobro dojeli in razumeli?"

119. Razlika med resničnim in lažnim vodnikom

1 Matael reče: "Da, Gospod in moj Bog, zdaj mi je že vse jasno, kakor mi je tudi zelo jasno, da moramo v Boga najprej *verovati,* šele potem Ga lahko *ljubimo!* Vera pa ne sme biti slepa, temveč mora biti razsvetljena, to pomeni, da moramo sprevideti, kdo in kaj je Bog. Dobiti moramo jasen in razumu ustrezen pojem o Njegovi modrosti, oblasti, veličini in trajnosti, da šele potem iz tega lahko sprejetega Boga začnemo polno ljubiti.

2 To seveda ni prelahko delo pri človeku, ki ga že povsem prežemajo vsakovrstne zmote; toda če imamo sami resnično luč, lahko tudi svetlobe potrebnim kmalu damo pravo svetlobo, in nekaj povsem drugega je, če se kaj naučimo od nekoga, ki to, kar uči, temeljito razume, kakor od nekoga, ki je sicer tudi videti kakor izvedenec in je o zadevi slišal šepetati le od daleč, nazadnje pa kot učitelj o zadevi razume prav toliko kot njegov učenec.

3 Zelo izkušen učitelj bo z vsakovrstnimi primernimi in ustreznimi podobami in prilikami težko razumljiv učni predmet zlahka naredil razumljiv, lažni učitelj pa se bo, da bi bil videti prav zelo moder, na vse načine trudil, da bo učni predmet zavil v tako temne in mistične fraze, da bo učenec po pouku še vsaj desetkrat bolj zmeden, kot je bil prej.

4 To stvar si predstavljam tako: Resnično izkušen učitelj pride k svojemu učencu, kakor nekdo z veliko zaprto svetilko v temni noči k človeku, ki hoče iti naprej v puščavo prav ponoči, da mu ne bi bilo treba podnevi trpeti velikih muk zaradi vročine. Popotnik seveda takoj vpraša vodnika z zaprto svetilko: 'Kako se bova v temi znašla v puščavi brez svetilke? Najine kamele in tovorni konji bodo postali v takšni temi nezaupljivi in ne bodo hoteli narediti niti koraka!'

5 Tedaj pa reče pravi vodnik: 'Ne beli si glave zaradi tega! Glej, v tej zdaj še zaprti svetilki je že svetloba, ki bo takoj, ko bom odprl krila svetilke, kakor vzhajajoče sonce razširila najjasnejši dan po vsej puščavi! Nobena najinih živali ne bo postala nezaupljiva!'

6 In tako se kar najzaupljiveje podata na pot. Na začetku potovanja odpre vodnik majhno krilce svoje čudovite svetilke in takoj zasije iz nje toliko svetlobe, da se že zlahka ogneta vsem kamnom spotike na poti. Tedaj meni popotnik: 'Da, s takšno lučjo je seveda lahko potovati in puščava nama ne bo delala skrbi!'

7 Toda kako šele popotnik ostrmi, ko vodnik odpre vsa krila velike svetilke in prava sončna luč v trenutku razlije nad vso puščavo popolno dnevno svetlobo, tako da celo divje in krvoločne zveri, ki tu in tam prežijo na dober plen, bliskovito pobegnejo, zato pa se prebudijo miroljubne ptice neba in začnejo prepevati svoje vesele pesmice, kot da bi že res vzšlo sonce! - To bi bila svetloba pravega vodnika!

8 Zdaj pa pride lažni vodnik s pravo nočno svetilko v roki in reče tistemu, ki bi hotel potovati: 'Pridi, da se odpraviva skozi puščavo!' Reče popotnik: 'Nama bo ta tvoja lučka zadoščala v temni noči?' In vodnik govori z mističnim patosom: 'Prijatelj, videti je sicer, kot da bi bil sij moje lučke hudo slaboten; toda to je magična luč, s katero se lahko nadvse dobro znajdeva tudi v veliko temnejši noči!'

9 Potovanje se začne. Kamele postajajo iz trenutka v trenutek nezaupljivejše in nočejo naprej; takšna osvetlitev namreč njihove oči le še bolj zaslepi, tako da potem sploh nič več ne vidijo. Ležejo in za nobeno ceno jih ni mogoče spraviti naprej.

10 Zdaj reče popotnik: 'Saj sem vendar vnaprej vedel, da s takšno lučko ne bo šlo niti skozi še tako majhno puščavo! Kaj storiti? Zelo žalostno je takole potovati. Močno vase zaverovani vodnik reče spet pretirano dostojanstveno: 'Živali so utrujene in so - četudi v še tako veliki daljavi - zaslutile divje zveri in na najino srečo nočejo naprej!' Reče popotnik: 'In kaj, če naju zveri zavohajo in nama v takšni noči namenijo nadvse nezaželen obisk?' Bojazljivega popotnika tokrat opogumlja še veliko bojazljivejši vodnik: 'Oh, v takšni noči sva varna pred njimi; nikoli še nismo doživeli, da bi kdaj v takšni noči zveri nadlegovale popotnike!' - Na srečo se ne pojavi nobena takšna žival, vsaj na začetku puščave ne. In vodnik in popotnik čakata zarjo prihajajočega dne, in kolikor pač gre, tolažita drug drugega.

11 Prav tako, se mi zdi, je tudi pri duhovnem vodenju lažnih učiteljev. V puščavi in v noči tega zemeljskega življenja, ko učitelj in učenec nič ne vidita, učitelj, ki se dela pametnega, tudi tolaži svojega učenca s tem, da se bodo nekoč onstran razodele vse skrivnostne stvari. pri tem pa se 'modri' učitelj še bolj boji telesne smrti kakor njegov neizkušeni učenec; kajti učenec ima vendarle še vsaj slepo sanjsko vero, njegov učitelj, ki hoče biti moder, pa tudi te že dolgo"nima več."

120. Prihodnost Gospodovega nauka in ohranjanje njegove čistosti

1 (Matael:) "Trdno prepričan verjamem, da s širjenjem tega Tvojega povsem Božjega nauka ne bomo imeli prav prevelikega truda, ne zapovedniki in še manj zemeljski

oblastniki; nadvse pomembno pa se mi zdi povsem drugo vprašanje, kako se bo ta nauk ohranil za človeštvo čist in brez kakršnih koli človekovih dodatkov ali odvzemanja. Kajti zdaj nas je veliko nas, ki smo sprejeli ta nauk ne le zase, temveč tudi za mnoge naše brate in sestre in ga tudi skušamo zavzeto širiti! Toda že mi bomo morda v nekaterih delih ta najresničnejši in najčistejši evangelij ljudem različno oznanjali, saj je tako že po naravi stvari.

2 Kajti z Judom bo treba govoriti drugače, z Grkom in Rimljanom drugače, s Perzijcem, Indijcem, Egipčanom in celo s Skitom zelo drugače, ker ga vsak sprva pojmuje nekoliko drugače. Zato bodo očitno nastale različne mešanice in tudi različno obarvane razlage naukov. Ko bodo morda po nekaj stoletjih ljudje raznih narodnosti primerjali med seboj od nas prejete nauke, ki jih bodo seveda mnogi zapisali - ali bodo ti nauki še kolikor toliko enaki?! Ali ne bodo Judje kmalu rekli: 'Samo mi imamo povsem čist in resničen nauk!'?! In Grki bodo odvrnili: 'Ne, mi imamo edino resnični nauk, kakor je pritekel iz Gospodovih ust!' In ali ne bodo Rimljani trdili isto in potem spet isto Armenci?! Upam pa, da se bo bistvo ujemalo, da ne bodo vsi predaleč narazen; toda v podrobnostih se bodo ob povsem svobodni človekovi volji tu in tam vendar pojavile številne različice, razpoke in zareze.

3 Če bi morali to pričakovati s precejšnjo zanesljivostjo, bi po mojem sicer nepristojnem mnenju vendar morali sprejeti nekakšno varovalo, da nazadnje ne bi iz tega čudovitega nauka nastal pravi kaos, v katerem se ne bi zlepa nihče znašel. - Gospod, kaj meniš o tem?"

4 Jaz rečem: "Moj ljubi prijatelj, tvoja skrb izvira iz povsem poštenega, zaskrbljenega srca, vendar te moram kljub temu opozoriti, da si nekako prezgodaj nalagaš skrbi. Da ta nauk pri vseh narodih v poznejših časih ne bo ostal tako čist, kakor je prišel zdaj iz Mojih ust do vas, lahko že vnaprej domnevamo kot nekaj povsem razumljivega.

5 Kmalu za nami se bo pojavila tudi množica napisanih evangelijev, od katerih bo vsak trdil, da vsebuje čisto resnico, pa kljub temu drug drugemu ne bodo prav nič podobni. Da, zgodilo se bo še veliko bolj neprijetnega: k temu se bo pridružil še knez laži, ki bo pričeval proti Meni, in celo delal velika, četudi lažna znamenja! Na polje, kamor sem Jaz zdaj posejal najčistejše seme, bo položil zlo seme različnega plevela, da bi zadušil žlahtno pšenico.

6 Toda vse to Mojemu resničnemu in najčistejšemu nauku sploh ne bo škodovalo, kajti Besedo, ki vam jo zdaj govorim, boste tudi vi predajali naprej in se o njej

pogovarjali, in tudi vi sami ne boste več dobesedno natančno uporabljali Mojih besed, vendar to sploh ni več potrebno. Notranji duh bo kljub temu ostal.

7 Kdor bo Vame veroval in bo v Mojem imenu krščen iz vode in Duha, bo tudi prejel Mojega Duha in bo potem časno in večno hodil v svetlobi najčistejše resnice. pri takšnem se bo potem tudi ta nauk spet pojavil v vsej čistosti. Kdor pa ne bo prodrl do takšne milosti, čiste svetlobe večne resnice, Mojega nauka tako in tako ne bo nikoli dojel in razumel, in tedaj bo vseeno, s kakšno hrano bo napolnil svoj duhovni želodec.

8 Verjemi to! In če bi kdo poznal vsako besedo dobesedno tako, kot sem jo izgovori! Jaz, ne bi pa poleg tega prejel Duha in potem šele po njem prodrl v globine, kjer v Mojih besedah vladajo svetloba, moč in življenje, bi mu Moje besede koristile prav tako malo, kot nekomu koristijo dolge molitve farizejev!

9 Ko pa ima nekdo v sebi duha Mojih besed, nikoli več ne potrebuje črke. Kdor pa ima duha, ima tudi čisti nauk. Jaz pa bom v duhu ostal zmeraj pri le redkih Svojih, toda resničnih izpovedovalcih do konca časov te zemlje. In tako, prijatelj Matael, bo že poskrbljeno za to, da se bo Moj nauk zmeraj ohranil povsem čist!"

121. Brez izpolnjevalcev Besede ni poznavalcev Besede!

1 (Gospod:) :'Kar mora vedeti in verovati človek, to bosta tako in tako - poglej tja! - Moja pisarja zapisala po Mojem naročilu (Matej in Janez, pripomba J. Lorberja). Kdor bo to sprejel in se po tem ravnal, bo dosegel tudi sprejetje Mojega duha. In ko ga bo imel, naprej ne bo potreboval ničesar več.

2 Če pa bo ostal ob tem, kar je od Mene slišal, mlačen in se ne bo potrudil, da bi postal povsem dejaven po tem, bo pač imel .črko, kot jo zapisujeta oba Moja pisarja in kakor jo je zate in še za nekatere zapisal Rafael, toda do duha, ki je globoko v črki, ne bo prodrl nikoli.

3 Nikomur ne bo koristilo, če bo le vemo klical: 'Gospod, Gospod!', kajti takšni izpovedova1ci bodo v Mojih očeh vselej prav takšni kot bitja, ki Me ne poznajo in jih tudi Jaz ne spoznam.

4 Kot od Boga resnično vam za večno povem: Kdor ne bo povsem izpolnjeval Mojega nauka, temveč ga bo le poslušal ter občasno občudoval in hvalil, ne bo dobil Mojega duha in ves Moj nauk mu bo v bistvu koristil prav malo ali nič! Ko bo nazadnje nekoč,

potem ko bo odložil telo, kot duša ostal povsem gol, bo o Meni in Mojem nauku vedel prav toliko, kot da bi na zemlji še nikoli ne bil slišal o njem niti zloga, vendar je tudi to povsem naraven življenjski pojav.

5 Nekdo na primer je slišal marsikaj in celo veliko govoriti o velikem cesarskem mestu Rimu, pozna tudi pot tja in ima sredstva in priložnost za potovanje, da bi si v prostem času lahko ogledal veliko mesto in spoznal vse v njem - celo njegovi prijatelji, ki so že bili v Rimu, ga večkrat spodbujajo, naj to stori. Ampak on, prvič, nima nikoli pravega časa za to, potem je prelen in se boji morebitnih neprijetnosti na potovanju in nazadnje reče: 'Aj, čemu potovanje v Rim? Moji prijatelji so mi to veliko mesto že tako in tako podrobno opisali, da ga lahko v svoji domišljiji uzrem prav tako, kakor da bi bil sam že večkrat v Rimu!'

6 To si mož prav lepo domišlja. Pokažimo mu pa danes kar se da natančno podobo mesta Rima, toda brez napisa, kaj predstavlja, - in naš mož, ki si domišlja, da dodobra pozna Rim, bo gledal v podobo kakor bik v nova vrata, ki jih ni vajen! Lahko ga pustimo več let ugibati, vendar nikoli ne bo mogel prepričljivo in zanesljivo trditi, da je to uspela podoba mesta Rima!

7 Rečem pa še več: Naj ta človek po naključju zares pride v Rim toda sam in tako, da bi mu tudi v Rimu nihče ne povedal, daje v Rimu, ampak v povsem drugem mestu - nazadnje bo to verjel in tako zaradi samih dreves ne bo videl celega, velikega gozda!

8 Zato nikakor ni dovolj, da si človek iz govoric ali z branjem raznih opisov pridobi znanje o čemer koli. V se to znanje ostane nemo in brez življenjske vrednosti, če ga dejavno ne poveže z življenjem duše.

9 Če se vsak človek, ko je slišal veliko zanj nenavadnih reči o mestu Rimu, odloči za potovanje tja, kamor potem tudi res odpotuje in si tam ogleda vse, kar le more, bo imel polno resnico najgloblje vtisnjeno tudi v svoji duši in si potem ne bo mogel Rima nikoli predstavljati drugače, kakor ga je videl sam.

10 Če pa sam Rima nikoli ne bi videl, bi se z novo in spremenjeno pripovedjo o podobi mesta Rima tudi njegova predstava pošteno spremenila; ena domišljijska podoba bi izrinila drugo, in to bi se nadaljevalo tako dolgo, dokler si nazadnje o mestu sploh ne bi mogel narediti kolikor toliko vzdržne predstave.

II Ko pa je, kot sem rekel, Rim sam videl, lahko pride k njemu na stotine čvekačev in

mu povsem na novo in nenavadno opisujejo mesto Rim, pa se jim bo le smejal in se kdajpakdaj jezil nad lažnivo nesramnostjo nekaterih brezdelnežev in lenih postopačev, ki bi radi zasloveli, in bo vsem odločno pokazal vrata; v njem namreč živi resnična podoba Rima in je ne more izriniti nobena druga, izmišljena predstava.

12 Toda kako je to mogoče? Ker si je s trudom in delom vtisnil popolno resnico v svojo živo dušo in ne le v svoje možgane! Torej je v dušo sprejel resničnega duha stvari; resnična podoba živi zdaj v njem in je nobena zunanja zmotna podoba ne more več ubiti in uničiti, ker je postala resnična živa podoba.

13 In tako kakor ta prilika zelo jasno kaže razliko med lažnim videzom in polno resnico v vsakem pogledu in vsakem oziru - iz česar vsak zlahka in temeljito uvidi, da dejavno lastno prepričanje daleč prekaša vsak še tako pravilen opis Rima, ker je predstava, ki jo ta zbudi, vendarle izmišljena in jo zlahka izrine druga, drugače utemeljena, ker ni postala živa podoba v duši - in natanko tako je tudi z Mojim naukom."

122. Pomembnost dejavnega krščanstva

1 (Gospod:) "Od besede do besede ga lahko za vse čase zapišete z železnim pisalom, tako da se niti kljukica ne izgubi, in ga vsem ljudstvom oznanjate in berete tako, da bodo vsa ljudstva na vse grlo klicala: 'Ah, poglej, kako odličen nauk, vreden Božjih ust!', kljub temu pa se nihče noče lotiti dela in dejavno ravnati po njegovih pravilih in zahtevah, - kaj potem komu koristi ta Moj še tako čisto ohranjen nauk? Povem vam: Prav nič ne koristi! Ali koristi komu, ki je bolan, zdravilo, če ga ne jemlje in se ne ravna po navodilih izkušenega zdravnika?!

2 Če pa nekdo le nekaj malega ve o tem Mojem nauku, pa takoj ravna po tem, kar ve, bo že imel očitno od tega večjo in bolj živo korist kakor drugi, ki sicer govori o Meni in Mojem nauku nadvse spoštljivo, ne more pa se odločiti za ravnanje po njem. Kajti prvi bo, če se bo ravnal po tistem malo, kar je slišal, slišano v svoji duši oživil in drobnemu semenu bo kmalu sledila velika žetev iz živega duha, ki je nobena zla moč ne bo več mogla uničiti, drugi hvalilec in ohranjevalec Mojega nauka pa bo, duhovno sestradan, zbral skupaj tudi vse druge nauke in kljub temu umrl zaradi duhovne lakote. Me bo potem njegova duša onstran spoznala, če si ni tukaj s svojo dejavnostjo v vsej polnosti resnice prilastila resničnega duha Mojih besed?

3 Postavimo, da nekdo od Mojega nauka ne bi vedel nič več kot to, da naj ljubi Boga

nadvse in svojega bližnjega kot samega sebe in bi povsem resno o tem razmišljal takole: 'Glej, to je dober nauk! Gotovo obstaja neko najvišje Božje bitje, in sodeč po vsem, kar je ustvarilo, mora biti nadvse dobro in modro, mora živeti in se gibati. Potemtakem je torej treba to nadvse dobro, modro in vsemogočno bitje bolj spoštovati, ceniti, častiti in ljubiti kakor vse drugo na svetu. Moj sočlovek je človek kakor jaz, in ga je Stvarnik postavil na ta svet z enakimi pravicami. Zato ga ne smem podcenjevati, temveč me razum celo sili, da mu izkazujem to, kar izkazujem sebi. Če ga podcenjujem, podcenjujem tudi sebe, ker sem tudi sam le človek in nič več. To priznam kot najvišje življenjsko pravilo in ga bom zato tudi dejavno in natančno upošteval! '

4 Ta človek zdaj to počne in skuša tudi svojo okolico pripraviti do tega, deloma s svojim zgledom, deloma s svojim povsem preprostim naukom, in tako spremeni svojo hišo v pravi zgled resničnih in bogu vdanih ljudi. Kaj pa so na kratko sadovi tega hvale vrednega podjetja? Ljudje živijo v miru. Nihče se ne povzdiguje nad drugim. Razumni se v vsej potrpežljivosti resno in z vso ljubeznijo trudi, da bi nerazumnega vzgoji!, in ga opozarja na vse njemu znane čudeže v stvarstvu in se veseli, da je okrepil slabotnejšega.

5 Ker pa se vse to dogaja v dejanju, je tudi sprejeto v življenje duše; duša tako očitno postaja čedalje dejavnejša in življenjsko krepka."

123. Modrost kot posledica ljubezni

1 (Gospod:) "Kolikor dejavnejše je v duši, toliko svetlejše bo v njej; temeljni element duševnega življenja je namreč ogenj. Kolikor močneje začne ta element delovati, toliko več svetlobe širi v sebi in iz sebe. Če torej duša postaja čedalje bolj življenjsko ognjevita, postaja tudi življenjsko svetlejša in jasnejša in iz te svoje povečane življenjske svetlobe začne odkrivati in razumeti vedno več notranjih življenjskih skrivnosti.

2 To globlje gledanje in razumevanje daje duši spet nov pogum, da Boga še veliko bolj vneto ljubi in Ga občuduje, in ta ljubezen je potem že prva iskra Božjega duha v duši; ta raste in se naglo množi in kratek čas nato postaneta duša in Božji duh popolnoma zlita in Božji duh potem vodi dušo v vso resnico in modrost.

3 Ko potem človek doseže vso modrost, kot sem vam zdaj več dni nenehno govoril in tudi pokazal, povejte, ali je morda k temu pripomoglo to, da je ta človek vsako teh

Mojih vam izrečenih besed prejel od kljukice do kljukice natančno in nespremenjeno?! O ne! Do ušes mu ni prišlo nič drugega kakor obe postavi ljubezni; vse drugo je pridobil le z natančnim, vestnim in doslednim izpolnjevanjem!

4 Nekateri med vami se zdaj sami pri sebi, čeprav sem vam vendar to zadevo predstavil zelo otipljivo jasno, vprašujejo in govorijo: 'Le kako more resnično izpolnjevanje obeh zapovedi povzdigniti dušo do tolikšne modrostne višine?' In Jaz vam pravim: Zato ker je duša že od začetka tako urejena!

5 Le kako grozd dozori ter postane sladek in alkoholičen - čeprav je trta povsem preprosta naravna rastlina? To povzročita sončna svetloba in toplota. Zaradi svetlobe in toplote postajajo naravni duhovi v trti čedalje dejavnejši. S tem pa, ko postajajo čedalje dejavnejši in se nekako vedno bolj prizadevno med seboj trejo in preganjajo, postajajo v sebi tudi čedalje bolj ognjeni in svetleči. S tem, ko postajajo v sebi čedalje bolj ognjeni in svetleči, pa se očitno tudi povečuje njihova medsebojna posebna inteligenca; kolikor svetlejša postane njihova inteligenca, toliko bolj se spoznajo kot pripadniki istega reda in se začnejo sprijemati, urejati in združevati. Ko se to v polni meri zgodi, grozd tudi dozori in postane užiten.

6 Ko potem zberemo sok in ga shranimo v posodi, njegovi lepo urejeni naravni duhovi ne bodo več prenašali, da bi kakšno tuje telo, ki skriva v sebi naravne duhove povsem drugega reda, motilo sprejeto dobro ureditev urejenih naravnih duhov grozdnega soka. Brž ko se v moštu znajde kaj tujega, kar pripada drugemu redu, ta tako dolgo vre in kipi, dokler tujek ni odstranjen ali povsem sprejet v njegov red. Šele potem, ko se to zgodi, se prebudi duh notranje svetlobe in notranje toplote iz dobrega reda vseh naravnih duhov prečiščenega trtnega soka, in iz prej še zelo nečistega mošta nastane alkoholno močno in čisto vino.

7 V se to je torej učinek sonca, se pravi njegove svetlobe in toplote. In prav tako je s človekom in z njegovo dušo. Če izpolnjuje zakon najboljšega reda, ki ga je postavil Bog, lahko svojo dušo prestavi v čedalje večjo dejavnost in tako bo tudi v njej postalo v vseh njenih življenjskih območjih svetleje in življenjsko topleje. S tem bo duša čedalje bolj svetlo in čisto spoznavala sebe in prav tako Božjo moč, ki čedalje bolj priteka vanjo in v njej tudi goji čedalje višje življenje.

8 Ko pa spozna to moč, spozna tudi Boga, od katerega ta moč izhaja. Ko pa mora to nujno spoznati, mora Boga tudi čedalje bolj ljubiti. S to ljubeznijo potem izloči vse tuje iz svojega čedalje čistejšega in popolnejšega življenjskega reda in postaja čedalje

bolj eno z redom Božjega duha v sebi; kakor pa je to zlahka razumljivo in se mora zanesljivo zgoditi, tako je potem vendar tudi samoumevno, da mora takšna duša, povsem prežeta z Božjim duhom, pridobivati moč in krepko st in tako zanesljivo postane resnični otrok najvišjega Boga.

9 Ko takšna duša potem nekoč zapusti telo in prispe v veliko onstranstvo z najpopolnejšo zavestjo, bo gotovo tudi takoj spoznala Boga, ker je že tu postala eno z Njim in se Ga je v sebi polno in življenjsko jasno zavedala, in to iz oprijemljivega razloga, ker je večno najjasnejša zavest Božjega duha postala naj svetlejša in zedinjena zavest duše same."

124. O vsevednosti brez življenjskega dejanja

1 (Gospod:) "Če pa je to lahko zmeraj le tako in nikdar drugače, kako nesmiselna je tu videti vaša skrb za čisto ohranitev vam povedane besede! Le zelo malo od tega potrebuje človek, le najmanjše gorčično zrnce; ko ga položi v življenjsko prst svojega srca ter potem prizadevno in dejavno neguje, bo iz tega zraslo drevo, pod katerega vejami bodo prebivale tudi ptice nebes.

2 Mar farizeji nimajo Mojzesovih knjig in prerokov še povsem čistih, tako da ne manjka niti kljukica?! Toda kaj jim to koristi? Kljub temu so krvoločni volkovi, ki hodijo naokrog v ovčjih kožuhih, da bi naredili toliko več škode na miroljubnih ovčjih pašnikih!

3 In še tole vam povem: Vse zunanje, četudi še tako čisto, ubija; samo duh ima življenje in oživlja vse, kar prešinja. Zato boste tudi Moj nauk povzeli čisto na kratko in lahko, kolikor je ljudem na sploh potrebno. Kdor se bo ravnal po njem, bo v sebi prebudil duha iz Boga po meri svoje dejavnosti in šele ta bo potem oživil dušo v svetlobi in ognju vse resnice in jo popeljal v vso resnico in modrost iz Boga in duša bo v sebi in iz sebe najjasneje izkusila to in še neizrekljivo več, kot sem vam zdaj opisal.

4 Zamislite si, da bi vam hotel povsem analitično od največjega do najmanjšega prečudežno razkriti vse Svoje stvarstvo s tem, da bi poklical na tisoče Svojih angelov in jim zapovedal, naj vse bliskovito zapišejo, tako kot zmorejo oni. Prvič, bi potrebovali toliko belega pisarskega usnja, da še zdaleč ne bi imelo prostora v vsej lupinasti obli; drugič pa, ko bi bile vse neskončno mnoge kože drobno popisane, povejte, do kdaj bi končali prebiranje vseh teh spisov! Upam, da boste zdaj že začeli nekoliko spoznavati svojo nespamet!

5 Pojdite v Memfis, Tebe, Kamag in Aleksandrijo! Tam boste našli knjižnice, vse kar se da pristne in pravilne; toda zagotavljam vam, da jih v petsto letih ni sposoben prebrati noben človek! Resnična Metuzalemova starost bi bila potrebna za to, da bi le enkrat preleteli vse spise in znamenja! In kaj bi potem imel od tega tisti, ki bi se tako osupljivo močno potrudil? Končno bi že od dneva do dneva, nazadnje, ko bi bil že prav pošteno zmeden, celo od ure do ure in od minute do minute povsem pozabil prebrano in od vsega tega ne bi imel nobene koristi za življenje.

6 Vidite, kako vam hočem s tem Svojim naukom pokazati povsem drugačno pot, po kateri lahko v najkrajšem času, če le hočete, dosežete vso nebeško modrost?!

7 Jaz sem ta pot, resnica in življenje. Kdor Me je resnično ljubeče sprejel v svojo dušo, toda ne samo zvesto po slišani besedi, temveč popolnoma v dejanju, k njemu bom zmeraj prišel v duhu in Se mu razodel in ga bom razsvetlil kot svetlo vzhajajoče sonce razsvetli prej temne zemeljske poljane.

8 Z *enim* notranje duhovnim pogledom bo do najglobljega temelja spoznal več kot z branjem v desetkrat sto tisoč letih, če bi bilo človeku dano, da bi tako dolgo živel.

9 Vi sami ste v teh več dneh, ki sem jih stalno učeč in delujoč preživel med vami, slišali in videli marsikaj in vaše duše so se zato zelo prebudile in v vaša srca so se naselili ljubezen, vera in polno zaupanje. Toda če bi ostalo samo pri tem, bi imeli še res zelo malo koristi za svoje duše in vaše spoznanje in vedenje bi ostala pri tem, kar imate zdaj.

10 Odslej se morate samodejno ravnati po Mojem nauku, in potem bodo postale vaše duše bolj žive in polne svetlobe in šele potem se bo Moj duh naselil v vaših dušah in vas vpeljal v vso modrost.

11 V tem je torej nova šola resničnega življenja in edino resničnega spoznanja Boga in samega sebe in zato se imenuje Moj nauk resnični evangelij (ev. - dobra, vesela novica) , ker uči ljudi hoditi po edino pravi in resnični poti, da bi dosegli resnično, večno življenje in edino, resnično ljubezen in modrost iz Boga.

12 Nauk je sicer kratek, in ko bo zapisan v knjigo, ga bo lahko vsak, ki zna brati, prebral v nekaj urah. S samim še tako vnetim prebiranjem pa se bo vsak seznanil z Mojim naukom le površinsko - in predvsem to se mora tudi zgoditi.

13 To dejanje je namreč podobno nujnemu prvemu koraku pri potovanju; če hočem od tod potovati, recimo v Damask, pa ne naredim niti prvega koraka, je samoumevno, da tudi drugega ne morem narediti in potem še manj številne naslednje, ki naj bi Me tja pripeljali. Toda četudi naredim prvi korak še tako trdno in nato morda še tudi drugega, tretjega in četrtega, Mi to ne koristi, če bi potem obstal in bi se Mi zdelo prenaporno korakati naprej tako dolgo, dokler ne bi prišel do Damaska.

14 Zdaj sem vam najjasneje pokazal, kaj morate storiti, da boste resnično dosegli večno življenje in vso njegovo pravičnost. Ravnajte torej po tem in na vas se bo v polnosti izpolnila Moja obljuba; kajti od mnogega, kar sem vam doslej razodel, je za vaše življenje gotovo največje in najpomembnejše to, kar sem vam povedal in razodel zdaj.

15 Pokazal in razodel sem vam veliko čudežev Svojih stvaritev in vi ste se od Mene nadvse veliko naučili; toda zdaj veste samo to, kar ste slišali in videli. Več od tega pa kljub temu ne. Toda z zdajšnjim razodetjem sem vam natančno in nazorno pokazal, kaj morate vi in vsak drug storiti, da bi bili zmožni brezmejno samostojno gledati vse čudeže neskončno velikega Božjega stvarstva, ki ne bo nikoli minilo, temveč bo večno obstajalo."

125. Nujnost samoizpraševanja

1 (Gospod:) "Torej se le nadvse pridno ravnajte po tem; zelo se potrudite in se sprašujte, ali niste česa opustili, da vam nazadnje ne bi bilo treba reči: 'Zdaj, glej, sem kar deset ali dvajset let delal vse, kar mi je predpisoval novi nauk, pa sem kljub temu še zmeraj na istem mestu, še vedno ne čutim v sebi posebnega razsvetljenja in tudi od tako imenovanega večnega življenja občutim v sebi še zmeraj silno malo. Le kaj še manjka?'

2 Zato pa vam rečem: Skrbno se preskušajte, ali se ni prikradla v vaše srce še kakšna močna svetna koristoljubna misel, ali ni vašega srca in z njim tudi vaše duše občasno priprl napuh, pretirana varčnost - najmlajša sestra skoposti -, častihlepje, obsojanje, želja imeti vedno prav, meseno poželenje in še več podobnega! Dokler je pri enem ali drugem tako, ne bo dosegel obljube, se pravi njene polne izpolnitve v sebi.

3 Le opazujte mošt in čisto, opojno vino v sodu ali mehu! Dokler so v moštu grobe in tuje sestavine, bo vrel in se ne bo sčistil, ko pa bodo vsi ti delci odstranjeni, se vino v

sodu čedalje bolj umirja, mošt se zbistri in postane čisto vino z vso svojo opojnostjo.

4 Marsikomu pogosto sploh ne bo manjkalo veliko do polne posesti Božjega kraljestva v duši, a si ga kljub temu ne bo prilastil, ker sam sebe premalo preiskuje in ne pazi na to, kaj se drži njegove duše še zemeljskega. Ko pa se bo skrbneje opazoval, bo kmalu moral priznati, da je še zelo občutljiv in ga prav hitro užali kakšna malenkost.

5 'Ali,' pravi nekdo, 'človek sploh ne bi smel imeti občutka za čast?' O da, pravim Jaz, človek vsekakor lahko ima občutek za čast, toda ta mora biti najžlahtnejše vrste! Če te je kakšen še duhovno slaboten človek užalil, ne bodi zaradi tega nanj jezen, temveč pojdi k njemu in mu reci: 'Prijatelj, z ničimer me ne moreš užaliti, ker ljubim tebe in vse ljudi! Tiste, ki me preklinjajo, blagoslavljam, in tistim, ki mi delajo zlo, delam po vseh svojih močeh le dobro! Ni pa lepo, da človek žali drugega človeka; zato v prihodnje to opusti v svoje dobro! Kajti v svoji naraščajoči želji po žaljenju bi lahko naletel na nekoga, ki bi ti to zelo zameril in bi ti potem lahko pripravil velike in gotovo zelo neljube neprijetnosti, in ti bi moral potem le samemu sebi pripisati, da so te doletele neprijetnosti!'

6 Če boste z nekom, ki vas je užalil, brez najmanjše zamere v srcu tako govorili, ste povsem opravičili žlahtni in božanski čut za čast v svojem srcu. Brž ko pa zaradi tega v sebi opazite še kakšno majhno zamero in boste do tega človeka ostri in neprijazni, je to še posledica majhnega napuha, ki se skriva v vaši duši, in že zadošča, da se vaša duša še dolgo ne bo mogla združiti z Mojim svetlobnim duhom.

7 Recimo, da koga izmed vas večkrat nagovarja isti revež za obilnejšo miloščino. Vi seveda imate dovolj in bi lahko revežu dali še tisočkrat toliko, kot ste mu že dali; toda ostro se vas dotakne njegova nesramnost in mu pokažete vrata z napotkom, naj ne prihaja tako pogosto in naj ne misli, da mu boste zmeraj, ko mu bo prišlo na misel, dali miloščino!

8 Vidite, to je za svetnega človeka povsem razumen govor in takšna majhna zavrnitev berača pravilna; toda tisti, ki tako srečuje reveža, še zdaleč ni zrel za Moje kraljestvo, saj Jaz pošiljam Svoje sonce, da vsak dan vzhaja in sije na dobre in hudobne ljudi in v korist vsega stvarstva.

9 Isti žarek, ki poveličuje pozlačene palače kraljev in v trti čisti, *zo*ri in zelo osladi najžlahtnejšega vseh sokov, sije tudi nad mlakužami in kloakami in se ne jezi nad

kvakanjem žab in čvrčanjem škržatov. Takšna hladna zadržanost ima v ozadju še nekaj pustega, puščoba in preveč gospodarna varčnost pa nista ravno zelo daleč od lakomnosti, in kalita življenjski mošt duše; in dokler je še kar naprej tako, iz duše ne *bo* nastalo čisto in opojno življenjsko vino.

10 Kdor pa kot premožen najde v dajanju veliko veselje in revežu niti ne da vedeti, da mu je že večkrat izročil majhen dar, ta je potem glede tega že sposoben preiti v *Moje* kraljestvo, če seveda nima na svoji duši nobene druge majhne napake.

11 Zato sem vam rekel, da se zmeraj v vsem natančno preiskujte in se dvignite na takšno življenjsko stališče, na katerem v sebi jasno in živo začutite, da ste rešeni vseh zemeljskih balastnih snovi."

126. Ljubezen do bližnjega kot uravnava varčnosti

1 (Gospod:) "'Da,' pravi spet nekdo od vas sam pri sebi, 's samoizpraševanjem res ni nič narobe, toda kako zmeraj najti pravo mero čistega čustva in čiste vesti? Človek od zibelke raste v čutenju ljudskih šeg in navad in se mu zdi prav vse, kar počne v skladu s takšnim čutenjem; seveda, če bi ravnal v nasprotju z njim, bi mislil, da je grešil.'

2 Recimo, da bi bila pri nekem ljudstvu varčnost priporočena in cenjena poglavitna navada in bi se glasila: 'Kdor v mladosti in moški dobi varčuje, v starosti ne sme trpeti pomanjkanja, in kdor ne dela in ne varčuje, naj tudi ne je!'

3 Moji ljubi prijatelji! Ta vsekakor hvalevredna pravila so Mi prav dobro znana. Naj obstajajo in ohranjati jih je treba povsod, kjer ljudstvo živi skupaj v občinah, toda zmeraj v življenjsko najplemenitejšem pomenu. Da pa obstajajo v človeških družbah le v takšnem pomenu in niso nikoli preveč ali premalo poudarjena, jim je treba dodati trajno in zelo zanesljivo uravnavo. Kaj pa naj bi bila ta uravnava? Nič in nihče drug kot edino resnična in čista ljubezen do bližnjega, katere razumno najvišje načelo mora biti v tem, da bližnjemu od srca želimo in naredimo vse tisto, kar lahko naravno razumno in po vesti želimo in hočemo, da bi drugi naredili ali izkazali tudi nam.

4 Kdor *to* načelo prav premisli, *bo* iz tega kmalu spoznal, da *bo* bolj kot katero koli drugo vse ljudi spodbudilo k pridnosti in tudi k resnični in življenjsko žlahtni varčnosti; kajti če mi je neprijetno, da ob moji strani, ko delam, drugi lenari, tudi jaz ob njegovi strani ne smem len ti! .

5 Če *bo to* vsak delal iz resnične, življenjsko žlahtne ljubezni do bližnjega, bo v skupnosti kmalu zelo malo takih, ki bi jih lahko imenovali 'reveži' . Razen hromih, bolnih, slepih, gluhih in gobavih jih bo le še malo, ki bi bili v breme skupnosti; te pa je seveda treba ustrežljivo negovati z veselim srcem.

6 Potem bo v skupnosti eden ali tudi več učiteljev, ki nimajo časa, da bi se preživljali z delom svojih rok. Te naj občina preskrbi tako, da jim ne bo treba časa, ki je določen za pouk vaših otrok in vas samih, zapravljati s poljskim delom! To je tudi dejanje posebne ljubezni do bližnjega, ki ima veliko vrednost. Tistega, ki vas nadvse prizadevno oskrbuje z duhovnimi in s tem najresničnejšimi življenjskimi zakladi, ne smete pustiti, da bi telesno trpel pomanjkanje.

7 Toda kdor ima od Mene to milost in je v Mojem imenu poklican ljudem za učitelja, naj premisli, da sem mu to milost podelil *zastonj* in si zato ne sme pustiti plačevati za njeno razširjanje. Pravi učitelj bo to, kar je od Mene zastonj prejel, tudi zastonj izročal drugim. Toda udeleženci naj potem učitelja, ki sem ga poslal k njim, po svojem nagibu iz resnične ljubezni do Mene sprejmejo z vso ljubeznijo in naj nikakor ne dopustijo, da bi trpel pomanjkanje. Saj je vendar samoumevno, da bo to, kar delajo Mojemu poslancu, sprejeto tako, kot da bi to storili Meni!

8 Toda kar delajo, naj zmeraj delajo z največjim veseljem, da učiteljevo srce ne, bo postalo žalostno zaradi trdote srca članov skupnosti in bo z veselim srcem gledal, kako Moja beseda iz njegovih ust takoj rojeva najžlahtnejše sadove resničnega, notranjega življenja.

9 Zdaj vidite, da je resnična, žlahtna in - rečem - razumna ljubezen do bližnjega za to zemeljsko življenje najzanesljivejša vizirna palica za ugotavljanje, ali in kako čisto je v duši. Zato jo uporabljajte pred vsem drugim in kmalu boste v sebi želi blagoslovljene sadove za žitnice večnega življenja v svetlobi Mojega duha! - Matael, kaj meniš zdaj o ohranjanju čistosti tega Mojega nauka, ki sem vam ga podal? Ali ga bo moč ohraniti čistega vsem ljudem do konca časov ali ne?"

10 Matael reče, ves ganjen od resničnosti Mojih besed: "Gospod, le kratek počitek in tudi z besedami se Ti želim zahvaliti za to silno pomembno osvetlitev in zavrnitev vseh mojih pomislekov! Da, to hvalo moramo glasno izgovoriti! Toda zdaj je moje srce še preveč ganjeno in skesano, zato le kratek oddih moji duši, o Gospod, Ti večno najmodrejši!"

127. Ljubezen kot najresničnejše bogočastje. Gospodove prilike o zemlji in o sajenju

1 Čez nekaj časa se je naš Matael spet zbral in Mi hotel začeti deklamirati res veličastno ditirambično hvalnico.

2 Jaz pa sem mu rekel: "Prijatelj, kar hočeš tu povedati javno, že dolgo vnaprej vem od alfe do omege, zato lahko to opustiš! Nisem prijatelj takšnih veličastnih hvalospevov. Najprijetnejši hvalospev je Zame ta, da Me resnično ljubiš iz vsega srca.

3 Ko boš pri svojem ljudstvu, lahko navdušeno govoriš o Meni in Jaz ti bom povrnil z vsakovrstnimi milostnimi darovi za srce, dušo in duha; toda tu pred Mojim obličjem to res ni potrebno, saj Me vsi tu navzoči prav tako dobro poznajo kakor ti in Me tudi častijo povsem enako kakor ti.

4 Verjemi, kaj bolj vzvišenega in Boga vrednejšega, kot so Davidovi psalmi in Salomonova Visoka pesem, se od Noeta na zemlji ni zapisalo in pelo. Toda zaradi tega Mi David in Salomon nista postala dražja in všečnejša! Salomon je nazadnje celo sam zapravil vso Mojo milost in Davida njegovi psalmi niso naredili za moža po Božjem srcu, ampak samo to, da je Mojo voljo spoznal in prostovoljno po njej ravnal. Šele s tem, da je to storil, so tudi njegovi psalmi dobili pri Meni neko vrednost. Vidiš torej, kaj je pri Meni res nekaj vredno. Delaj torej to in s tem Me boš najbolj častil v Moje resnično veselje in v resnično korist svoje duše!

5 Zdaj pa mora priti sem moj Roklus; vidim namreč, da mu še nekaj leži na srcu in bi rad o tem natančnejšo razlago, in to naj tudi dobi. Roklus, pridi bliže k Meni, s teboj se moram še marsikaj pogovoriti!"

6 Ko je Roklus zaslišal ta klic, je pohitel k Meni in rekel: "Gospod in Mojster, tu že najuslužneje stoji pred Teboj Tvoj poslednji in najnekoristnejši hlapec! Zapovej, o Gospod, in jaz bom to takoj najnatančneje izpolnil. Tvoje prejšnje besede sem namreč natančno slišal, jih v ognju ljubezni svojega srca preveril in v njih spoznal kot naravno resnično vse, kar si Ti, o Gospod, učil ter nadvse primerno in jasno razložil Vedenje in spoznanje mora seveda biti prvo, - toda takoj nato pride ravnanje po tem; kajti vse vedenje in spoznanje nima brez ravnanja nobene vrednosti! O tem sem zdaj tako trdno prepričan, da me vsi modreci sveta ne bi mogli niti za las prepričati o čem drugem. Zato le ukaži, o Gospod, in kar najhitreje se bom lotil dela!"

7 "Da, da," rečem Jaz, "res imamo pred seboj veliko delo in delavcev je še malo! Žetev bi bila lahko velika, setve so dozorele, toda žanjcev in pobiralcev klasja je le malo. Zato je skrajni čas, da se lotimo dela, da bo pšenično zrnje spravljeno v Moje žitnice, preden pridejo viharji ter stolčejo in raztresejo žlahtno zrno življenja in potem pridejo ptice ter z njim potešijo hudo lakoto.

8 Še vedno stoji na Libanonu marsikatera cedra, pod katere vejami je nekoč molil Samuel. Tedaj so bila ta drevesa še mladenke, polne moči in bujne, in divje razbesneli viharji so zaman skušali ob njih ohladiti svojo nejevoljo. Vendar s starostjo postane krhka in kite njenega zbledelega življenja trhle! Zato imajo stare libanonske cedre tu in tam v nekaterih vejah še moč in s svojim zdravim delom še kljubujejo marsikateremu viharju; toda več kot dve tretjini vej je že odpadlo in še te, ki so ostale - komaj tretjina - so le do polovice zdrave in dajejo zasilno zatočišče in slabo zavetje pred viharji, ki so doma na Libanonu, le še opicam. Zdaj moraš požeti prezrelo žetev in kot uvideven gozdar Libanon znova zasaditi z mladimi cedrami; toda kako to narediti, da bi končal pred časom velikih viharjev? - Me razumeš, prijatelj Moj ?"

9 Roklus ostrmi in reče: "Gospod, da si tokrat govoril čisto grško, sem seveda razumel; toda o pravem pomenu Tvojih besed niti zloga! Le kje na vsej zemlji imaš, o Gospod, polje, ki je polno zrele pšenice, ki bi jo bilo treba požeti? Povej mi zanj in že jutri bo tam prizadevno hitelo tisoč žanjcev in pobiralcev klasja in prihajajoči viharji bodo potem lahko pihali čez suho strnišče!

10 In kaj nam mar s cedrami že zelo obubožani Libanon? Tisti, ki ga posedujejo, naj skrbijo, kako ga bodo znova pogozdili, in množica opic lahko še dovolj dolgo poskakuje po debelih in še zelo močnih vejah in vejicah starih Samuelovih, Davidovih in Salomonovih zavarovanih in semenskih cedrah! Menim, da bi že bilo boljše, da bi se prej čim bolj potrudili za resnično kulturo ljudi in pustili Libanon pri miru. Tvoje polje, ki ga imaš v lasti ali morda le v najemu nekje pri Nazaretu, takoj prevzamem jaz in jutri zvečer na širnem polju ne bo niti bi1ke več, ki bi ostala prepuščena prihajajočemu viharju! Zato le zapovej, o Gospod, in v nekaj urah bom takoj in zlahka razgibal šest tisoč rok."

128. Duhovni pomen obeh prilik

1 Jaz rečem: "Prijatelj Moj, glej, ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge; Jaz pa, zdaj kot Sin človekov, nimam na tej zemlji niti kamna, ki bi si ga lahko kot svetno zakonito lastnega položil pod glavo, - kaj šele s pšenico posejano zemeljsko polje, ki

bi zdaj potrebovalo žanjce!

2 'Polje', o katerem govorim, je ta svet, in zrela 'pšenica' na njem so ljudje, in 'žanjci' so tisti, ki jih imenujem Moji učenci. Ti naj gredo po vsem svetu ter spreobrnejo ljudi in spravijo na pravo pot vse, ki hodijo po napačnih in zmotnih poteh in s trikrat zavezanimi očmi iščejo varen azil, pa ga ne morejo najti.

3 'Zreli' so, ker se je v njih prebudilo in oživelo hrepenenje po višjem cilju. Vsi iščejo živ, z blaženostjo ovenčan mir - toda po blodnih poteh - in tako kljub svojemu iskanju ne dosežejo nič drugega kot na koncu telesno smrt; po njej proti onstranstvu je pri vsakem najgloblja noč.

4 Dokler človek v sebi ne čuti te potrebe, temveč kakor žival živi brez skrbi, v kaj bo prešla njegova življenjska sfera, ter živi in je kakor polip na morskem dnu, še ni zrel za višje razodetje; toda ljudje, kakršnih je zdaj nadvse veliko celo med pogani, na skoraj tretjini obljudene zemlje, ki iščejo marsikaj, hlepijo po četudi sanjani blaženosti, pogosto zagrebli v vsakovrstne strasti, so za višje gledanje, za resnico, torej za Moje kraljestvo zrela 'žetev' in potrebnih je veliko žanjcev, učiteljev iz Moje šole, opremljenih z vso ljubeznijo, potrpežljivostjo, krotkostjo, modrostjo in močjo.

5 In glej, takšnih je zdaj še malo; poleg vas ni nikogar več, razen zamorcev, ki so bili tu in so si odnesli za svoj rod potrebno svetlobo in bodo z njo tudi dobro delovali v svoji deželi! Zato vi redki odslej ne smete stati križemrok, temveč morate delati brez premora in počitka, da se bo neprenehoma množilo število žanjcev na velikem življenjskem polju Moje žetve! - To je, kar sem ti hotel s tem povedati, ko sem prej govoril o mojem polju, zrelem žitu in za žetev premajhnem številu žanjcev.

6 Stari 'Libanon' s svojimi cedrami pa predstavlja Pismo od Mojzesa do teh časov. Ta sicer še obstaja, toda vse njegove podobe so ostarele in trhle kakor prej tako čudovite cedre, iz katerih je bil, zlasti v notranjosti, narejen stari jeruzalemski tempelj; iz njihovega lesa pa je bila že davno prej narejena tudi čudežna barka zaveze.

7 'Cedre' torej označujejo besede in zakone v Pismu. Nekoč, ko so bile cedre na Libanonu še mlade in močne, so ljudem veliko koristile in sodnik Samuel je res lahko molil pod njihovimi vejami. Toda človeški zemeljski pohlep po dobičku je lepi Libanon skoraj povsem izsekal, in namesto starih in zdravih ceder je še prekmalu zraslo le divje grmovje in celo stare, še preostale cedre s svojimi mnogimi trhlimi vejami rabijo zdaj bolj opicam kot ljudem za varstvo in dobiček, - toda to seveda le kot po naključju;

opica namreč ne more prepoznati vrednosti cedre in je zato tudi ne more ceniti in naprej smotrno uporabljati.

8 In tako se zdaj godi staremu Pismu in prerokom. Staro knjigo častijo na oltarju in jo molijo kot božanstvo tako neumno in slepo, da gredo lasje pokonci, in se sploh ne zmenijo za vsebino, še manj in redkeje pa po njej ravnajo. Takšen človek (farizej) je povsem podoben opici, ki živahno skače po debelih vejah in tistega, ki bi jo hotel pregnati od tam, takoj obmetava z naj debelejšimi krepeli in ga prisili k begu, ker je opica pač opica in dragoceno drevo uporablja v povsem drug namen, kot ga je po naravi treba iskati in najti v drevesu.

9 In tako Pismo ljudem ni nič več kot opicam trhla cedra in ves Libanon je zdaj bohotno poraščen z vsakovrstnim divjim in pogosto strupenim grmičevjem. To je podobno pogubnim in nadvse slabim človeškim pravilom, ki so nadomestila Božje zakone, in je podobno tudi lepo in okusno okrašenim grobovom prerokov, ki so notri polni smrti, trohnobe in odvratnega smradu, v knjigah zapisane žive besede prerokov pa ne upoštevajo tam, kjer bi jo morali upoštevati. Molijo jo kot svetinjo in tistemu, ki se nevreden dotakne knjige prerokov, roke do krvi natrejo s soljo; da pa bi si besede prerokov vzeli k srcu in se po njih ravnali, - o, o tem ni nikjer videti niti sledu! Kaj je torej potem tako imenovano Pismo? Nič drugega kot z divjim grmičevjem preraščen Libanon, zdaj prebivališče opic in ne več ljudi, ki bi jih bilo mogoče navdušiti za Božjega duha!

10 Sčasoma se bo lahko tudi z naukom, ki ga zdaj dajem, zgodilo tako, da ga bodo kot sveto relikvijo molili kot malika ter se lahkomiselno in z mirno vestjo ne bodo več brigali za notranji pomen in duha ravno tega Mojega nauka, ampak se bodo ravnali po človeških pravilih in bodo govorili: 'Kaj sploh potrebujemo še več?'

11 Toda potem bo tudi prišla tista velika stiska, o kateri je, stoječ na svetem kraju, prerokoval prerok Danijel, ko je rekel: 'V tistem času pa bo stiska med ljudmi, kakršne ni bilo od začetka sveta!' - Menim, da si zdaj razumel Moji dve prejšnji podobi!"

129. Duhovna zrelost Gospodovih žanjcev

1 Roklus reče: "Da Gospod, zdaj *razumem* na las; toda to razumevanje mi povzroča otožen občutek! Čeprav imaš Ti, o Gospod, za zdaj še premalo žanjcev, imaš pa gotovo še množico Rafaelov v ozadju. Leti bi vendar lahko v Rafaelovi podobi stopili k ljudem in jih takoj tako spreobrnili, kot je Rafael tudi mene korenito spreobrnil od

mojega ateizma in vsa zadeva bi bila po vsej zemlji opravljena v nekaj urah! Saj sem tudi jaz človek in mi ta način poučevanja ni niti najmanj škodil; torej bo tudi vsem drugim ljudem škodoval prav tako malo ali morda še manj."

2 Jaz rečem: "Prav dobro, prijatelj Moj, to se bo od zdaj naprej dogajalo zelo pogosto, toda le ljudem s tvojimi spoznanji in s tvojim povsem treznim čutom za pravičnost. Le da takšnih ljudi ni ravno veliko na zemlji. Najčistejši in najboljši z vse zemlje so zdaj vsi skupaj tu; Jaz sem namreč hotel tako, da naj se vsi od blizu in daleč zberejo tu okrog Mene.

3 Jaz sam sem že veliko prej predvidel in usmerjal vse njihove okoliščine tako, da so zaradi njih prav v tem času morali priti sem, da bi jih poučil Jaz sam in po Mojih angelih. Tako kot ti, so tudi vsi sprejeli pouk *linea recta (naravnost)* iz nebes; toda to so že tudi vsi skupaj zbrani!

4 Za vse druge pa ta najvišji in duhovno najbolj prisilni način poučevanja sploh ne bi bil primeren in bi jim očitno bolj škodoval kot koristil, ker bi morali v vse to, kar tu učimo, verovati kot v nujno posledico čudežev, ki so se tukaj zgodili, s čimer bi bilo za vedno ali vsaj za zelo dolgo konec svobodnega spoznanja in svobodne volje. Pri vas te skrbi ni, ker imate v prav mnogih stvareh zelo utemeljeno spoznanje in nadvse veliko izkušnjo.

5 Povej, ali te je en sam čudež zares zmede!! Ob lastnem čudodelništvu si izhajal iz temelja, da na vsem svetu ne more biti nobenega nadnaravnega čudeža; obstajali pa naj bi ljudje, ki so s svojimi talenti in sposobnostmi prisluhnili marsikateri naravni sili, jo potem sami udejanjili in tako druge človeške ovce nujno skrajno presenetili, ker ti sploh ne morejo imeti niti najmanjšega pojma, kako se lahko čudež, ki so ga videli, zgodi s povsem naravnimi silami.

6 Za človeka, kakršen si ti, ni noben čudež zavezujoč; kmalu bo namreč začel skrivaj poizvedovati in govoriti: *'Cur, quomodo, quando, quibus auxiliis?' ('Zakaj, kako, kdaj,* s *kakšnimi pripomočki?')*, kot je bilo to tudi pri tebi. Nad nenadno postavitvijo povsem nove hiše, vrta, pristanišča in petih ladij se sploh nisi posebno začudil; saj si vendar v Indiji spoznal maga, ki je na mig pričaral kar cele pokrajine: Zakaj ne bi bil tukaj nekdo, ki naj bi na mig postavil vrt s hišo in pristanišče z ladjami?!

7 Rafael je imel opraviti s teboj, da te je poučil o možnem boljšem; toda s tem vendar še nisi bil povsem zadovoljen, ampak si takoj začel raziskovati naprej in Rafael ti je

moral odkriti ves duhovni temelj, kakor si je mogoče zamisliti takšno dejanje po čisto duhovni poti volje. To ste potem ti in vsi, ki so tu navzoči, videli do najbolj notranjega temelja in s tem si bil gotovo zadovoljen; sicer ne bi skoraj ob vsaki razlagi pripomnil: 'To mi je zdaj oprijemljivo jasno!' In kar si zagotavljal, ti je tudi bilo jasno; kajti z nejasnost jo in misterijem se nisi nikoli zadovoljil! In glej, tako kot ti, tudi precej številni tu; nihče ni bil zadovoljen s tem, da bi videl le morsko gladino, ampak so hoteli tudi izvedeti, kaj se skriva na globokem morskem dnu!

8 In tako je prav, kajti le takšni ljudje, ki imajo že nadvse prebujen in razsvetljen razum, lahko dojamejo in razumejo takšno globlje življenjsko razodetje in pri tem vendarle ostanejo svobodni v svojem spoznanju in hotenju, in le takšne ljudi lahko tudi uporabim kot resnične žanjce na velikem polju Svoje človeške setve. Toda preštej jih sam in za veliko zemljo jih resnično ne boš naštel preveč!

9 Ko pravim, da je žetev zrela in velika, žanjcev pa je zelo malo, boš že tudi ti zlahka spoznal vzrok za to. Za vas sposobne tudi nisem nič zadržal v ozadju in sem vam pokazal in razkril vso neskončno st in večnost v njunih poglavitnih potezah, tako daleč in tako globoko, kot je le bilo mogoče za vaše ne posebno ostro razumne pojme, in sem vam tudi do oprijemljivosti jasno pokazal, kaj vse vam bo šele pozneje razkril Moj duh v vas.

10 V se to pa sem mogel, kot sem rekel, pokazati samo vam, sicer pa nobenemu človeku več na vsej zemlji, ker nimajo za to potrebne zmožnosti presojanja brez predsodkov in je še dolgo ne bodo imeli, ker so po eni strani še preveč odvisni od najrazličnejšega praznoverja in po drugi strani rijejo preglоboko v najbolj sebičnih in umazanih interesih posvetnega dobička, in ker zaradi tega, prvič, sploh ne čutijo potrebe po vseh še tako čistih duhovnih pojavih, in jim, drugič, ti predstavljajo le nekaj za življenje povsem nepotrebnega in večinoma tudi le nekaj zelo nadležnega, kar jih ovira pri svobodnem početju.

11 Hočeš morda k njim poslati angela Rafaela?! Povem ti, ena in druga vrsta ljudi za takšne izredne pojave, prvič, nima nobene sposobnosti, drugič, nobenega smisla, in tretjič, bi jim kaj takega veliko bolj škodilo kot koristilo!

12 Praznoverni ter slepo lahkoverni bi vse to seveda še prehitro verjeli, in bi upodobili Mene in Rafaela in nazadnje celo tudi vas kot Moje prijatelje, nam postavili templje in nas potem častili in molili tako kot svoje malike. Resnično umazani svetni ljudje pa bi nas preganjali kot sleparje in delomrzneže, in če bi jih začeli obdelovati z Božjo

oblastjo in močjo, nam kljub temu ne bi prisluhnili, ampak bi nas kot po njihovem mnenju človeški družbi zelo škodljive sovražnike poskušali pobiti in iztrebiti, kar se bo končno zgodilo še Meni samemu.

13 Iz tega zlahka uvidiš, koliko primernih žanjcev štejemo na ljubi, veliki zemlji! Le kaj naj storimo drugega, kot da sami poprimemo za delo in trdo delamo, dokler jasna dnevna svetloba to dopušča; ko nastane temna noč, nihče ne bo mogel zlahka delati. Zato smo vsi skupaj že tu in se bomo danes kmalu po sončnem vzhodu lotili tega velikega dela."

130. Gospodovi poučni namigi za širjenje evangelija

1 (Gospod:) "Nikakor tudi nočemo vnaprej glasno govoriti in trditi: 'Tako in tako bo šlo!'; če naj veliko delo uspe, se ne smem niti Jaz ostro ozreti v daljno prihodnost, da med Mene in ljudi, ki sem jih ustvaril, ne bi stopilo nič, kar bi lahko vplivalo na njihovo svobodno voljo.

2 Kar zadeva nas imamo samo to nalogo, da poučimo ljudi o polnem prihodu Božjega kraljestva, o čisti ljubezni in resnici, in le če je nujno, dodajmo kakšen majhen čudež, ki pa se mora vedno izkazati kot dobro delo, nikoli pa kot kazen ali celo togotno maščevanje - niti tedaj ne, če bi nas slepi in zato tudi zelo nehvaležni ljudje kar najbolj onesrečili. Kdor izmed vas bi to storil, bi namesto dobrega povzročil le zlo in Jaz bi ga moral prikrajšati za Svojo milost in se nazadnje z jeznim očesom ozreti nanj.

3 Ta Moj nauk moramo dati ljudem in ljudstvom po vsem svetu brez vsakršne zunanje in še manj notranje prisile; čudeže smete delati le tam, kjer ljudje verujejo živo, s trdnim prepričanjem in z vsem srcem, brez zunanjega dvoma in imajo tudi sicer veliko izkušenj in veliko znanja o, različnih stvareh.

4 Čudeži se ne smejo dogajati med lahkovernimi in praznovernimi ljudmi, ker bi jih takoj oropali vsake iskrice njihove že tako slabotne svobodne volje! In tedaj jim ta Moj novi nauk iz nebes ne bi nič bolj koristil kot njihovo staro praznoverje, ker bi takoj začeli besedam iz nebes pripisovati poseben, božansko-magični učinek, dopustili bi, da bi nanje vplivale; v vseh stvareh in položajih bi postali pasivni ter se prenehali ravnati po nauku.

5 Da, nazadnje bi postali prav tako leni, kot so dandanes mnogi premožni Judje, ki so celo preleni, da bi sami molili k Bogu, ampak plačujejo farizeje in tudi druge ljudi, da

zanje molijo, ker imajo sami za to premalo časa in bi bilo zanje tudi preveč neudobno, da bi sami mrmrali veliko komolcev dolge molitve.

6 Ko pa bi se s tem Mojim naukom zgodilo kaj takega, tedaj seveda ne more biti več daleč splošna sodba kot v Noetovih časih, ki bo vse znova povrnila v stanje resnice.

7 Zato učite vse ljudi najčistejšo resnico in neznansko daleč pustite vse mistično in čudodelno-magično, sicer bo vse zelo zgrešeno! Če namreč človek preide iz dejavnosti svoje svobodne volje v nekakšno pobožno lenobo, preneha biti človek in postane manj dostojanstven kot žival; podoben je gluhemu in divjemu grmovju, ki pod zunanjim vplivom sončne svetlobe in toplote le nerodovitno životari kot divjak in skoraj ni več sposoben samostojno delovati.

8 Pri takšnih ljudeh se potem tudi ljubezen ohladi in revni bližnji jim nazadnje postane nadležna muha, ki jih moti v njihovem udobnem posvetnem dremežu. Glede ljubezni do Boga pa je tako, da potem zanjo plačujejo vsakovrstne daritve in molitve. O povej, kako je potem pri takšnih ljudeh z Božjim kraljestvom v njihovem srcu?! Ne pravim, da bo stanje, kakršno je nastalo pri farizejih in Judih, nujno nastalo tudi pri poznejših udeležencih tega Mojega nauka; lahko pa bo nastalo, in to v ne preveč oddaljeni prihodnosti, če ne boste vi, raznašalci tega nauka, dovolj modro delovali.

9 Saj vas vendar tudi Jaz nimam za obvezne, temveč za do konca *svobodne* oznanjevalce Božjega kraljestva na zemlji. Od Mene boste sicer zmeraj dobili navodilo, kaj morate tu ali tam govoriti, ampak to ne bo nikoli prisila volje, saj ste vendar predvsem tudi Moji ljubi in zdaj povsem prvi otročiči!

10 Niti vam niti komu drugemu ne bom nikoli vsiljeval Svoje volje po Svoji modrosti, ampak jo le oznanjal z besedami in nasvetom; vi pa si jo morate potem s svojo voljo in z dejanjem šele prisvojiti, in sicer z vsakovrstnim samozatajevanjem različnih stvari tega sveta.

11 Saj zdaj vendar tudi veste, da ves svet in njegova raznolika materija obstajata zaradi duha, nikakor pa ne duh zaradi materije; in tako bi bilo od vas tudi več kot neumno, če bi se kot že nad polovico poduhovljeni ljudje, raje odločili za materijo. Toda Jaz vas nikakor ne bom kakor koli prisilil k dokončni odločitvi za duha; vsaka prisila namreč je in ostane povsem zasebna človekova stvar, ker je prav od tega odvisno njegovo večno življenje.

12 Nikomur pa niti najmanj ne koristita vednost in še tako trdna vera sama, ampak le ravnanje po tem! Zato tudi ljudi, ki bodo v prihodnje po vas spoznali resnico iz Mene, spodbujajte predvsem k dejavnosti po njej; kajti brez tega bi se v nauku vsebovane obljube lahko izpolnile prav tako malo, kot človek gotovo nikoli ne bo prišel v Damask - četudi bi pot do tja še tako poznal in tudi najtrdneje in najprepričljiveje veroval, da vodi pot, ki jo dobro pozna, naravnost v Damask, če nikoli ne bo hotel narediti nobenega koraka po njej, ali četudi se večkrat nameni, da bo v resnici začel potovati, toda ker je zadržan zaradi vsakovrstnih majhnih opravkov, nikoli ne odpotuje v Damask." Nadljevanje>>

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5